

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
קברו ברגל, רגל עולה לו למנין שלשים או אין רגל עולה לו למנין שלשים? למנין שבעה לא קמיבעיא לי - דלא נהגא מצות שבעה ברגל. כי קא מיבעיא לי - למנין שלשים, דקא נהגא מצות שלשים ברגל. מאי?	בעא מיניה אבוי מרבה:											◇ ^	יט:
אינו עולה.	אמר ליה: [רבה]												יט:
הקובר את מתו שני ימים קודם הרגל - מונה חמשה ימים אחר הרגל, ומלאכתו נעשית על ידי אחרים, ועבדיו ושפחותיו עושים בצנעא בתוך ביתו, ואין רבים מתעסקין עמו, שכבר נתעסקו בו ברגל.	איתיביה:												יט:
כללו של דבר: כל שהוא משום אבל - רגל מפסיקו, וכל שהוא משום עסקי רבים - אין רגל מפסיקו.													כ.
קברו שלשה ימים בסוף הרגל - מונה שבעה אחר הרגל. ארבעה ימים הראשונים - רבים מתעסקין בו, שלשה ימים האחרונים - אין רבים מתעסקין בו, שכבר נתעסקו ברגל.													כ.
ורגל עולה לו.													כ.
מאי לאו אסיפא?													כ.
לא, ארישא.													כ.
רגל עולה לו למנין שלשים, כיצד? קברו בתחילת הרגל - מונה שבעה אחר הרגל, ומלאכתו נעשית על ידי אחרים, ועבדיו ושפחותיו עושין בצנעא בתוך ביתו, ואין רבים מתעסקין בו, שכבר נתעסקו בו ברגל, ורגל עולה לו.	איתיביה:												כ.
תיובתא.													כ.
אפילו קברו ברגל.	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:												כ.
אפילו קברו ברגל.	וכן אורי ליה רבי אלעזר לרבי פדת בריה:												כ.
קיים כפית המטה שלשה ימים קודם הרגל - אינו צריך לכפותה אחר הרגל, דברי רבי אלעזר.	תנו רבנן: [רבי אלעזר]												כ.
אפילו יום אחד, ואפילו שעה אחת.	חכמים:												כ.
הן הן דברי בית שמאי, הן הן דברי בית הלל.	רבי אלעזר ברבי שמעון:												כ.
שלשה ימים	שבית שמאי אומרים:												כ.
אפילו יום אחד.	ובית הלל אומרים:												כ.
אפילו יום אחד, אפילו שעה אחת.	רב הונא אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן, ואמרי לה אמר להו רבי יוחנן לרבי חייא בר אבא ולרב הונא:												כ.
הלכה כתנא דידן, דאמר שלשה.	רבא:												כ.
רבינא אקלע לסורא דפרת, אמר ליה רב חביבא לרבינא: הלכתא מאי?													כ.
אפילו יום אחד, ואפילו שעה אחת.	אמר ליה: [רבינא]												כ.
יטיב רבי חייא בר אבא ורבי אמי ורבי יצחק נפחא אקילעא דרבי יצחק בן אלעזר, נפק מילתא מבינייהו: מנין לאבילות שבעה? - דכתיב (עמוס ח') והפכתי הגיכם לאבל מה חג שבעה - אף אבילות שבעה.	[רבי חייא בר אבא ורבי אמי ורבי יצחק נפחא]												כ.
ואימא עצרת, דחד יומא													כ.
הוא מיבעי ליה לכדריש לקיש													כ.
מנין לשמועה רחוקה שאינה נוהגת אלא יום אחד - דכתיב והפכתי הגיכם לאבל, ואשכחן עצרת דאיקרי חד יומא חג.	דאמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה:												כ.
שמועה קרובה נוהגת שבעה ושלשים, שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד.	תנו רבנן:												כ.
איזו היא קרובה ואיזו היא רחוקה?													כ.
קרובה - בתוך שלשים, רחוקה - לאחר שלשים, דברי רבי עקיבא.	[רבי עקיבא]												כ.

<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>	<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה-</p>	<p>key- מקרא:</p>
--	---	-------------------

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אחת שמועה קרובה ואחת שמועה רחוקה - נוהגת שבעה ושלשים.	חכמים:											◊
כל מקום שאתה מוצא יחיד מקיל ורבים מחמירין - הלכה כרבים, חוץ מזו, שאף על פי שרבי עקיבא מקיל וחכמים מחמירין - הלכה כרבי עקיבא.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											◊
הלכה כדברי המקיל באבל.	דאמר שמואל:											◊
רב חנינא אתיא ליה שמועה דאבוה מבי חזוא, אתא לקמיה דרב חסדא.	[רב חנינא]											○
שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד.	אמר ליה: [רב חסדא]											■
רב נתן בר אמי אתא ליה שמועה דאימיה מבי חזוא, אתא לקמיה דרבא.	[רב נתן בר אמי]											○
הרי אמרו: שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד בלבד.	אמר ליה: [רבא]											■
במה דברים אמורים - בחמשה מתי מצוה, אבל על אביו ועל אמו - שבעה ושלשים	איתיביה:											◊
יחידיה היא, ולא סבירא לן כוותיה.	אמר ליה: [רבא]											!
מעשה ומת אביו של רבי צדוק בניגזק, והודיעוהו לאחר שלש שנים, ובא ושאל את אלישע בן אבויה וזקנים שעמו	דתניא:											○
נהוג שבעה ושלשים.	ואמרו: [אלישע בן אבויה וזקנים שעמו]											■
וכשמת בנו של רבי אחייה בגולה ישב עליו שבעה ושלשים.												○
איני?												◊
והא רב, בר אחוה דרבי חייא, דהוא בר אחתיה דרבי חייא. כי סליק להתם, אמר ליה: אבא קיים? אמר ליה: אימא קיימת? אמר ליה: אימא קיימת? - אמר ליה: אבא קיים? אמר ליה לשמעיה: חלוץ לי מנעלי, והולך אחרי כלי לבית המרחץ.												○
שמע מינה תלת: שמע מינה: אבל אסור בנעילת הסנדל, ושמע מינה: שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד, ושמע מינה: מקצת היום ככולו?												■
רבי חייא - לחוד, רבי אחייה - לחוד.												!
שמע שמועה קרובה ברגל, ולמוצאי הרגל נעשית רחוקה - עולה לו, ואינו נוהג אלא יום אחד.	רבי יוסי בר אבין:											■
שמע שמועה קרובה בשבת, ולמוצאי שבת נעשית רחוקה - אינו נוהג אלא יום אחד.	תני רבי אדא דמן קסרי קמיה דרבי יוחנן:											■
קורע או אינו קורע?												^
אינו קורע.	רבי מני:											◊
קורע.	רבי חנינא:											◊
בשלמא לדידי, דאמינא אינו קורע, היינו דלא איכא אבילות שבעה. אלא לדידך דאמרת קורע, קריעה בלא שבעה מי איכא?	רבי מני לרבי חנינא:											◊
ולא?												◊
מי שאין לו חלוק לקרוע, ונודמן לו בתוך שבעה - קורע, לאחר שבעה - אינו קורע.	והתניא איסי אבוה דרבי זירא, ואמרי לה אחוה דרבי זירא קמיה דרבי זירא:											■
במה דברים אמורים - בחמשה מתי מצוה, אבל על אביו ועל אמו - קורע והולך	עני רבי זירא בתריה:											◊
כי תניא ההיא - לכבוד אביו ואמו.												!
כל האמור בפרשת כהנים, שכהן מיטמא להן - אבל מתאבל עליהן, ואלו הן: אשתו, אביו, ואמו, אחיו, ואחותו, בנו, ובתו. הוסיפו עליהן אחיו ואחותו הבתולה מאמו, ואחותו נשואה בין מאביו בין מאמו.	תנו רבנן: [ת"ק]											■
וכשם שמתאבל עליהם - כך מתאבל על שניים שלהם, דברי רבי עקיבא.	[רבי עקיבא]											◊
אינו מתאבל אלא על בן בנו ועל אבי אביו.	רבי שמעון בן אלעזר:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
כל שמתאבל עליו - מתאבל עמו.	חכמים:							◆				כ:
חכמים היינו תנא קמא								¿				כ:
איכא בינייהו עמו בבית.								!				כ:
באפה - נהוג אבילותא, בלא אפה - לא תינהוג אבילותא.	כי הא דאמר ליה רב לחיילא בריה, וכן אמר ליה רב הונא לרבה בריה:							!				כ:
מר עוקבא שכיב ליה בר חמוה, סבר למיתב עליה שבעה ושלשים. על רב הונא לגביה, אשכחיה.	[מר עוקבא]							○				כ:
צודנייתא בעית למיכל? לא אמרו לכבוד אשתו אלא חמיו וחמותו.	אמר ליה: [רב הונא]							■				כ:
מי שמת חמיו או חמותו - אינו רשאי לכוף את אשתו להיות כוחלת ולהיות פוקסת. אלא כופה מטתו, ונהוג עמה אבילות. וכן היא שמת חמיה או חמותה - אינה רשאה להיות כוחלת ולהיות פוקסת, אלא כופה מטתה ונהוגת עמו אבילות.	דתניא:							■	■			כ:
אף על פי שאמרו אינו רשאי לכוף את אשתו להיות כוחלת ולהיות פוקסת, באמת אמרו: מוזגת לו את הכוס, ומצעת לו מטה, ומרחצת לו פניו ידיו ורגליו.	ותניא אידך:							■	■			כ:
קשיין אהדד?								¿	■			כ:
אלא לאו שמע מינה: כאן - בחמיו וחמותו, כאן - בשאר קרובים, שמע מינה.								■				כ:
לא אמרו לכבוד אשתו - אלא חמיו וחמותו בלבד.	תניא נמי הכי:							■				כ:
אמימר שכיב ליה בר בריה, קרע עילויה. אתא בריה - קרע באפיה, אידכר דמיושב קרע - קם קרע מעומד.	[אמימר]											כ:
קריעה דמעומד מנלן? - דכתיב (איוב א') ויקם איוב ויקרע את מעלו.	רב אשי לאמימר:								■			כ:
אלא מעתה - (דברים כ"ה) ועמד ואמר לא הפצתי לקחתה הכי נמי?								¿				כ.א.
בין יושב בין עומד בין מוטה	והא תניא:							¿	■			כ.א.
התם לא כתיב ויעמוד ויאמר הכא כתיב ויקם ויקרע.	אמר ליה: [רב אשי]							!				כ.א.
מנין לקריעה שהיא מעומד - שנאמר (איוב א') ויקם איוב ויקרע.	רמי בר חמא:								■			כ.א.
דלמא מילתא יתירתא הוא דעבד? דאי לא תימא הכי - (איוב א') ויגז את ראשו הכי נמי?								¿				כ.א.
אלא מהכא: (שמואל ב' י"ג) ויקם המלך ויקרע את בגדיו.	[רמי בר חמא]								■			כ.א.
ודלמא מילתא יתירתא עביד? דאי לא תימא הכי - (שמואל ב' י"ג) וישכב ארצה הכי נמי?								¿				כ.א.
ישב על גבי מטה, על גבי כסא, על גבי אודיני, גדולה - מכולן אמרו אפילו - על גבי קרקע לא יצא ידי חובתו	והתניא:							¿	■			כ.א.
שלא קיים כפיית המטה.	ואמר רבי יוחנן:							¿	■			כ.א.
כעין ארצה.	אמר ליה: [רמי בר חמא]							!				כ.א.
אלו דברים שאבל אסור בהן: אסור במלאכה, וברחיצה, ובסיכה, ובתשמיש המטה, ובנעילת הסנדל, ואסור לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים, ולשנות במשנה, במדרש ובהלכות ובתלמוד ובאגדות. ואם היו רבים צריכין לו - אינו נמנע.	תנו רבנן:								■			כ.א.
ומעשה ומת בנו של רבי יוסי בציפורי, ונכנס לבית המדרש ודרש כל היום כולו.									○	■		כ.א.
רבה בר בר חנה איתרעא ביה מילתא, סבר דלא למיפק לפירקא.	[רבה בר בר חנה]								○			כ.א.
אם היו רבים צריכין לו - אינו נמנע.	אמר ליה רבי חנינא:								■			כ.א.
סבר לאוקמי אמורא עליה	[רבה בר בר חנה]								○			כ.א.
ובלבד שלא יעמיד תורגמן.	אמר ליה רב: תניא:							■				כ.א.
ואלא היכי עביד?								^				כ.א.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	כי הא דתניא:											⊖
מעשה ומת בנו של רבי יהודה בר אילעאי, ונכנס לבית המדרש. ונכנס רבי חנניה בן עקיבא וישב בצדו, ולחש הוא לרבי חנניה בן עקיבא, ורבי חנניה בן עקיבא לתורגמן, ותורגמן השמיע לרבים.	תנו רבנן: [רבי אליעזר]											⊖
אבל, שלשה ימים הראשונים אסור להניח תפילין. משלישי ואילך, ושלישי בכלל - מותר להניח תפילין. ואם באו פנים חדשות - אינו חולץ, דברי רבי אליעזר.	רבי יהושע:											⊖
אבל, שני ימים הראשונים - אסור להניח תפילין, משני ושני בכלל - מותר להניח תפילין, ואם באו פנים חדשות - חולץ.	רב מתנה:											⊖
מאי טעמא דרבי אליעזר דכתיב (דברים ל"ד) ויתמו ימי בכי אבל משה.	רב עינא:											⊖
מאי טעמא דרבי יהושע - דכתיב (עמוס ח') ואחריתה כיום מר.	ורבי יהושע נמי, הא כתיב ויתמו ימי וגו'											⊖
שאני משה, דתקיף אבליה.	אמר לך: [רבי יהושע]											⊖
ורבי אליעזר נמי, הא כתיב ואחריתה כיום מר												⊖
עיקר מרירא חד יומא הוא.												⊖
הלכה כרבי אליעזר בחליצה, והלכה כרבי יהושע בהנחה.	עולא:											⊖
בשני לעולא, חולץ או אינו חולץ?	איבעיא להו:											⊖
חולץ ומניח אפילו מאה פעמים.	תא שמע, אמר עולא:											⊖
חולץ ומניח אפילו מאה פעמים.	תניא נמי הכי, יהודה בן תימא:											⊖
כיון שהניח - שוב אינו חולץ.	רבא:											⊖
והא רבא הוא דאמר: הלכה כתנא דידן												⊖
שלשה	דאמר: [תנא דידן]											⊖
מצוה שאני.												⊖
אבל, שלשה ימים הראשונים - אסור במלאכה, ואפילו עני המתפרנס מן הצדקה. מכאן ואילך - עושה בצניעות בתוך ביתו, והאשה טווה כפולך בתוך ביתה.	תנו רבנן:											⊖
אבל, שלשה ימים הראשונים - אינו חולץ לבית האבל, מכאן ואילך - חולץ, ואינו יושב במקום המנחמין אלא במקום המתנחמין.	תנו רבנן:											⊖
אבל, שלשה ימים הראשונים - אסור בשאילת שלום, משלשה ועד שבעה - משיב ואינו שואל, מכאן ואילך - שואל ומשיב כדרכו.	תנו רבנן:											⊖
שלשה ימים הראשונים אסור בשאילת שלום?												⊖
מעשה ומתו בניו של רבי עקיבא, נכנסו כל ישראל והספידום הספד גדול. בשעת פטירתו עמד רבי עקיבא על ספסל גדול ואמר: אחינו בית ישראל שמעו אפילו שני בנים חתנים - מנוחם הוא בשביל כבוד שעשיתם. ואם בשביל עקיבא באתם - הרי כמה עקיבא בשוק. אלא כך אמרתם (תהלים ל"ז) תורת אלהיו בלבבו וכל שכן ששכרם כפול, לכו לבתיכם לשלום.	והתניא:											⊖
כבוד רבים שאני.												⊖
משלשה ועד שבעה - משיב ואינו שואל, מכאן ואילך - שואל ומשיב כדרכו.												⊖
המוצא את חברו אבל, בתוך שלשים יום - מדבר עמו תנחומין ואינו שואל בשלומו, לאחר שלשים יום - שואל בשלומו ואינו מדבר עמו תנחומין. מתה אשתו ונשא אשה אחרת - אינו רשאי ליכנס לביתו לדבר עמו תנחומין. מצאו בשוק - אומר לו בשפה רפה ובכובד ראש	ורמינהו:											⊖
הוא שואל בשלום אחרים - שאחרים שרויין בשלום, אחרים אין שואלין בשלומם - שהוא אינו שרוי בשלום.	רב אידי בר אבין:											⊖
והא מדקתני משיב - מכלל דשיילינן ליה												⊖
דלא ידעי.												⊖

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי הכי, התם נמי												⚡
התם מודע להו, ולא מהדר להו. הכא - לא צריך לאודועינהו.												!
המוצא את חבירו אבל, בתוך שנים עשר חדש - מדבר עמו תנחומין ואינו שואל בשלומו, לאחר שנים עשר חדש - שואל בשלומו ואינו מדבר עמו תנחומין, אבל מדבר עמו מן הצד.	ורמינהו:											⚡
המוצא את חבירו אבל לאחר שנים עשר חדש, ומדבר עמו תנחומין, למה הוא דומה - לאדם שנשברה רגלו וחיתה. מצאו רופא ואמר לו: כלך אצלי, שאני שוברה וארפאנה, כדי שתדע שסמנין שלי יפין.	רבי מאיר:											⚡
לא קשיא: הא - באביו ואמו, הא - בשאר קרובים.												!
התם נמי ידבר עמו תנחומין מן הצד												⚡
אין, הכי נמי. ומאי אינו מדבר עמו תנחומין - כדרכו, אבל מדבר עמו מן הצד.												!
אבל, שלשה ימים הראשונים בא ממקום קרוב - מונה עמהן, בא ממקום רחוק - מונה לעצמו. מכאן ואילך, אפילו בא ממקום קרוב - מונה לעצמו.	תנו רבנן: [ת"ק]											◆
אפילו בא ביום השביעי ממקום קרוב - מונה עמהן.	רבי שמעון											◆
שלשה ימים הראשונים, בא ממקום קרוב - מונה עמהן.	אמר ר:											◆
והוא שיש גדול הבית בבית.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											◆
הלך גדול הבית לבית הקברות מהו?	איבעיא להו:											^
אפילו הלך גדול הבית לבית הקברות מונה עמהן.	תא שמע, דאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											!
מונה עמהן?												⚡
מונה לעצמן	והתניא:											⚡
לא קשיא: הא דאתא בגו תלתא, והא - דלא אתא בגו תלתא.												!
כי הא דאמר להו רב לבני הצלפוני: דאתו בגו תלתא - לימנו בהדייכו, דלא אתו בגו תלתא - לימנו לנפשיהו.	[רב]											!
אמר להו רבא לבני מחוזה: אתון דלא אזליתו בתר ערסא, מכי מהדריתו אפסיכו מבבא דאבולא - אתחילו מנו.	[רבא]											■
אפילו בא ביום השביעי ממקום קרוב מונה עמהן	רבי שמעון:											◆
והוא שבא ומצא מנחמין אצלו.	רבי חייא בר גמלא אמר רבי יוסי בן שאול אמר רבי:											◆
ננערו לעמוד ולא עמדו, מהו?	בעי רב ענן:											^
תיקו.												■
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל בטרופות, והלכה כרבי שמעון באבל.	גמירי חבריה דרבי אבא בר חייא מרבי אבא, ומנו רבי זירא, ואמרי לה: חבריה דרבי זירא מרבי זירא, ומנו - רבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא, אמר רבי יוחנן:											◆
כרבי שמעון באבל												■
הא דאמרן.												■
כרבן שמעון בן גמליאל בטרופות												■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	דתנו: רבן שמעון הן גמליאל]											
בני מעים שניקבו וליחה סותמתן - כשרה, דברי רבן שמעון בן גמליאל.												כב.
מאי ליחה?											^	כב.
שירקא דמעיא דנפיק אגב דוחקא.	רב כהנא:										!	כב.
אמר מאן דהוא: איזכי ואסיק ואגמרא לשמעתא מפומיה דמריה.												כב.
כי סליק אשכחיה לרבי אבא בריה דרבי חייה בר אבא												כב.
אמר מר הלכה כרבן שמעון בן גמליאל בטריפות?	אמר ליה: [מאן דהו]											כב.
אנא אין הלכה אמרי.	אמר ליה: [רבי אבא בריה דרבי חייה בר אבא]											כב.
כרבי שמעון בבל מאי?	[מאן דהו]											כב.
פלוגתא נינהו.	אמר ליה: [רבי אבא בריה דרבי חייה בר אבא]											כב.
הלכה	דאיתמר, רב חסדא:											כב.
הלכה	וכן אמר רבי יוחנן:											כב.
אין הלכה	רב נחמן:											כב.
ואין הלכה כרבן שמעון בן גמליאל בטריפות.												כב.
והלכה כרבי שמעון באבל.												כב.
הלכה כדברי המיקל באבל.	דאמר שמואל:											כב.
על כל המתים כולן, מדחה מלתו - הרי זה משובח, על אביו ועל אמו - הרי זה מגונה.												כב.
היה ערב שבת, או ערב יום טוב - הרי זה משובח, שאינו עושה אלא לכבוד אביו ואמו.												כב.
על כל המתים כולן, רצה ממעט בעסקו, רצה אינו ממעט, על אביו ועל אמו - ממעט.												כב.
על כל המתים כולן, רצה - חולץ, רצה - אינו חולץ. על אביו ועל אמו - חולץ.												כב.
ומעשה בגדול הדור אחד שמת אביו וביקש לחלוץ, וביקש גדול הדור אחר שעמו לחלוץ - ונמנע ולא חלץ.												כב.
גדול הדור - רבי, גדול הדור שעמו - רבי יעקב בר אחא.	אביו:											כב.
גדול הדור - רבי יעקב בר אחא, גדול הדור שעמו - רבי	איכא דאמרי:											כב.
בשלמא למאן דאמר גדול הדור שעמו רבי - היינו דנמנע ולא חלץ. אלא למאן דאמר רבי יעקב בר אחא - אמאי נמנע ולא חלץ? רבן שמעון בן גמליאל נשיא הוה, וכולי עלמא מיהיבי למיהלץ קשיא.												כב.
על כל המתים כולן מסתפר לאחר שלשים יום, על אביו ועל אמו - עד שיגערו בו חבריו.												כב.
על כל המתים כולן - נכנס לבית השמחה לאחר שלשים יום, על אביו ועל אמו - לאחר שנים עשר חדש.												כב.
ולשמחת מריעות.	רבה בר בר חנה:											כב.
ולשמחה ולמריעות שלשים יום	מיתיבי:											כב.
קשיא.												כב.
ולשמחת מריעות - מותר ליכנס לאלתר.	אמימר מתני הכי: אמר רבה בר בר חנה:											כב.
לשמחה שלשים, ולמריעות שלשים	והא תניא:											כב.
לא קשיא הא באריסותא, הא - בפורענותא.												כב.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
על כל המתים כולן - קורע טפה, על אביו ועל אמו - עד שיגלה את לבו.												◊	כב:
מאי קרא - (שמואל ב' א') ויחזק דוד בבגדיו ויקרעם ואין אחיזה פחות מטפח.	רבי אבהו:											■	כב:
על כל המתים כולן, אפילו לבוש עשרה חלוקין - אינו קורע אלא עליון. על אביו ועל אמו - קורע את כולן, ואפיקרסותו אינה מעכבת, אחד האיש ואחד אשה.												■	כב:
האשה קורעת את התחתון, ומחזירתו לאחוריה, וחזרת וקורעת את העליון.	רבי שמעון בן אלעזר:											■	כב:
על כל המתים כולן רצה - מבדיל קמי שפה שלו, רצה - אינו מבדיל. על אביו ועל אמו - מבדיל.												■	כב:
כל קריעה שאינו מבדיל קמי שפה שלו - אינו אלא קרע של תיפלות.	רבי יהודה:											■	כב:
מאי טעמא דרבי יהודה - דכתיב (מלכים ב' ב') ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים, ממשמע שנאמר ויקרעם אינו יודע שהן לשנים? אלא: שנראין קרועים כשנים.	רבי אבהו:											■	כב:
על כל המתים כולן - שולל לאחר שבעה, ומאחה לאחר שלשים. על אביו ועל אמו - שולל לאחר שלשים, ואינו מאחה לעולם. והאשה שוללתו לאלתר, מפני כבודה.												■	כב:
על כל המתים, רצה - קורע ביד, רצה - קורע בכלי. על אביו ועל אמו - ביד.	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:											■	כב:
על כל המתים כולן - מבפנים, על אביו ועל אמו - קורע מבחוץ.	ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											■	כב:
וכן לנשיא.	רב חסדא:											■	כב:
לא הושוו לאביו ולאמו אלא לאיחוי בלבד.	מיתיבי:											⚡	כב:
מאי לאו - אפילו לנשיא?												⚡	כב:
לא, לבר מנשיא.												!	כב:
נשיאה שכיב.												○	כב:
כפי אסיתא וקום עלה, ואחוי קריעה לעלמא.	רב חסדא לרב נחמן בר אמר:											■	כב:
על חכם חולץ מימין, על אב בית דין משמאל, על נשיא - מכאן ומכאן.												■	כב:
חכם שמת - בית מדרשו בטל, אב בית דין שמת - כל בתי מדרשות שבעירו בטליו, ונכנסין לבית הכנסת, ומשנין את מקומן' היושבין בצפון - יושבין בדרום, היושבין בדרום - יושבין בצפון.	תנו רבנן:											■	כב:
נשיא שמת - בתי מדרשות כולן בטליו, ובני הכנסת נכנסין לבית הכנסת, וקורין שבעה ויוצאין.												■	כב:
לא שילכו ויטילו בשוק, אלא יושבין ודומין.	רבי יהושע בן קרחה:											■	כג:
ואין אומרים שמועה ואגדה בבית האבל.												■	כג:
אמרו עליו על רבי חנניה בן גמליאל שהיה אומר שמועה ואגדה בבית האבל.	[רבי חנניה בן גמליאל]											■	כג:
אבל, שבת ראשונה - אינו יוצא מפתח ביתו, שניה - יוצא ואינו יושב במקומו, שלישית - יושב במקומו ואינו מדבר, רביעית - הרי הוא ככל אדם.	תנו רבנן: [ת"ק]											◆	כג:
לא הוצרכו לומר שבת ראשונה לא יצא מפתח ביתו - שהרי הכל נכנסין לביתו לנחמו. אלא: שניה - אינו יוצא מפתח ביתו, שלישית - יוצא ואינו יושב במקומו, רביעית - יושב במקומו ואינו מדבר, חמישית - הרי הוא ככל אדם.	רבי יהודה:											◆	כג:
כל שלשים יום לנישואין	תנו רבנן:											■	כג:
מתה אשתו - אסור לישא אשה אחרת, עד שיעברו עליו שלשה רגלים.	[ת"ק]											◆	כג:
רגל ראשון ושני - אסור, שליש - מותר.	רבי יהודה:											◆	כג:
ואם אין לו בנים - מותר לישא לאלתר, משום ביטול פריה ורביה.												■	כג:
הניחה לו בנים קטנים - מותר לישא לאלתר, מפני פרנסתן.												■	כג:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
מעשה שמתה אשתו של יוסף הכהן, ואמר לאחותה בבית הקברות: לכי ופרנסי את בני אחותך. ואף על פי כן לא בא עליה אלא לזמן מרובה.													o	כג.
מאי לזמן מרובה?													^	כג.
לאחר שלשים יום.	רב פפא:												!	כג.
כל שלשים יום לגיהוץ, אחד כלים חדשים ואחד כלים ישנים יוצאין מתוך המכבש.	תנו רבנן: [ת"ק]												◆	כג.
לא אסרו אלא כלים חדשים בלבד.	רבי:												◆	כג.
לא אסרו אלא כלים חדשים לבנים בלבד.	רבי אלעזר ברבי שמעון:												◆	כג.
אביי נפיק בגרדא דסרבלא, כרבי.	[אביי]												o	כג.
רבא נפיק בחימוצתא רומיתא סומקתא חדתי, כרבי אלעזר ברבי שמעון.	[רבא]												o	כג.
מפני שאמרו שבת עולה ואינה מפסקת.													■	כג.
יש אבילות בשבת	הני אמרי: [בני יהודה/בני גלילא]												◆	כג.
אין אבילות בשבת.	והני אמרי: [בני יהודה/בני גלילא]												◆	כג.
דקתני: עולה.	מאן דאמר יש אבילות בשבת:												■	כג.
דקתני: אינה מפסקת. - אי סלקא דעתך יש אבילות בשבת - השתא אבילות נהגא, אפסוקי מיבעיא?	מאן דאמר אין אבילות בשבת:												■	כג.
ואלא הא קתני עולה													¿	כג.
אידי דקבעי למיתנא סיפא אינן עולים, תנא רישא עולה.													!	כג.
ולמאן דאמר יש - אבילות בשבת, הא קתני אינה מפסקת													¿	כג.
משום דקבעי למיתנא סיפא מפסיקין - תנא רישא אינה מפסקת.													!	כג.
לימא כתנאי:													¿	כג.
מי שמתו מוטל לפניו - אוכל בבית אחר, אין לו בית אחר - אוכל בבית חברו, אין לו בית חברו - עושה לו מחיצה עשרה טפחים, אין לו דבר לעשות מחיצה - מחזיר פניו ואוכל. ואינו מיסב ואוכל, ואינו אוכל בשר, ואינו שותה יין, ואין מברך, ואין מזמן, ואין מברכין עליו, ואין מזמנין עליו, ופטור מקריאת שמע, ומן התפלה, ומן התפילין, ומכל מצות האמורות בתורה. ובשבת - מיסב ואוכל, ואוכל בשר, ושותה יין, ומברך, ומזמן, ומברכין ומזמנין עליו, וחייב בקריאת שמע ובתפילה ובתפילין ובכל מצות האמורות בתורה.	[ת"ק]												¿	כג.
מתוך שנתחייב באלו - נתחייב בכולן.	רבן גמליאל:												¿	כג.
תשמיש המטה איכא בינייהו.	ואמר רבי יוחנן:												¿	כג.
מאי לאו בהא קא מיפלגי?													¿	כג.
יש אבילות בשבת	דמר סבר: [ת"ק]												¿	כג.
אין אבילות בשבת.	ומר סבר: [רבן גמליאל]												¿	כג.
ממאי? דלמא עד כאן לא קאמר תנא קמא התם - אלא משום דמתו מוטל לפניו, אבל הכא דאין מתו מוטל לפניו - לא. ועד כאן לא קאמר רבן גמליאל התם - דאכתי לא חל אבילות עליה, אבל הכא דחל אבילות עליה - הכי נמי.													!	כג.
יש אבילות בשבת או אין אבילות בשבת?	בעא מיניה רבי יוחנן משמואל:												^	כד.
אין אבילות בשבת.	אמר ליה: [שמואל]												!	כד.
אבל ששימש מטתו בימי אבלו - חייב מיתה.	יתבי רבנן קמיה דרב פפא וקאמרי משמיה												■	כד.
אסור אתמר, ומשמיה דרבי יוחנן אתמר. ואי שמיעא לכו משמיה דשמואל - הכי שמיע לכו:	אמר להו רב פפא:												■	כד.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אבל שלא פרע ושלא פירם - חייב מיתה, שנאמר (ויקרא י') ראשיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמתו וגו', הא אחר שלא פרע ושלא פירם - חייב מיתה.	רב תחליפא בר אבימי אמר שמואל:											◊
אבל אסור לשמש מטתו בימי אבלו. ומעשה באחד ששימש מטתו בימי אבלו, ושטמו חזירים את גוייתו.	רפרם בר פפא, תנא באבלי רבתי:											■
פח"ז - חובה, נת"ר - רשות. פריעת הראש, חזרת קרע לאחוריו, זקיפת המטה - חובה. נעילת הסנדל, תשימש המטה, רחיצת ידים ורגלים בחמין ערבית - רשות.	שמואל:											◊
אף פריעת הראש רשות.	רב:											◊
ושמואל, מאי שנא נעילת הסנדל דרשות - דלאו כולי עלמא עבידי דסיימי מסאניהו, פריעת הראש נמי לאו כולי עלמא עבידי דמגלו רישיהו												◊
שמואל לטעמיה												!
כל קרע שאינו בשעת חימום - אינו קרע, וכל עטיפה שאינה כעטיפת ישמעאלים - אינה עטיפה.	דאמר שמואל:											◊
מחוי רב נחמן עד גובי דדיקנא.	[רב נחמן]											■
לא שנו אלא שאין לו מנעלים ברגליו, אבל יש לו מנעלים ברגליו - מנעליו מוכיחין עליו.	רבי יעקב אמר רבי יוחנן:											◊
כל קרע שאינו בשעת חימום אינו קרע												◊
והא אמרו ליה לשמואל: נח נפשיה דרב. קרע עליה תריסר מני, אמר: אזל גברא דהוה מסתפינא מיניה.	[שמואל]											◊
אמרו ליה לרבי יוחנן: נח נפשיה דרבי חנינא. קרע עליה תליסר אצטלי מלתא, אמר: אזל גברא דהוה מסתפינא מיניה.	[רבי יוחנן]											◊
שאני רבנן, דכיון דכל שעטא מדכרי שמעתייהו - כשעת חימום דמי.												!
אבל, כל שבעה - קורעו לפניו, ואם בא להחליף - מחליף, וקורע. בשבת - קורעו לאחוריו, ואם בא להחליף - מחליף, ואינו קורע	רבין בר אדא לרבא: אמר תלמידך רב עמרם, תניא:											◊
כי תניא ההיא - בכבוד אביו ואמו.												!
אותן קרעין מתאחין או אין מתאחין?												^
פליגי בה אבוה דרב אושעיא ובר קפרא.												!
אין מתאחין	חד אמר: [אבוה דרב אושעיא/בר קפרא]											◊
מתאחין.	וחד אמר: [אבוה דרב אושעיא/בר קפרא]											◊
תסתיים דאבוה דרב אושעיא דאמר אין מתאחין												■
אין מתאחין.	דאמר רב אושעיא:											■
ממאן שמיע ליה - לאו מאבוה?												■
לא, מבר קפרא רביה שמיע ליה.												‡
אבל מטייל באונקלי בתוך ביתו.	רבא:											◊
אביי אשכחיה לרב יוסף דפריס ליה סודרא ארישיה, ואזיל ואתי בביתה.	[רב יוסף]											◊
לאו סבר לה מר אין אבילות בשבת?	אמר ליה: [אביי]											‡
הכי אמר רבי יוחנן: דברים שבצינעא נוהג.	אמר ליה: [רב יוסף]											!
משחרב בית המקדש עצרת כשבת וכו'.	רבי אליעזר:											■
הלכה כרבן גמליאל.	רב גידל בר מנשיא אמר שמואל:											◊
ואיכא דמתני להא דרב גידל בר מנשיא אהא:												◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
כל שלשים יום תינוק יוצא בחיק, ונקבר באשה אחת ושני אנשים, אבל לא באיש אחד ושתי נשים.	[ת"ק]								◆	■		◇
אף באיש אחד ושתי נשים.	אבא שאול:								◆	■		◇
ואין עומדין עליו בשורה, ואין אומרים עליו ברכת אבלים ותנחומי אבלים.									■			◇
בן שלשים יוצא בדלוסקמא.									■			◇
לא דלוסקמא הניטלת בכתף, אלא הניטלת באגפיים.	רבי יהודה:								■			◇
ועומדין עליו בשורה, ואומרים עליו ברכת אבלים ותנחומי אבלים.									■			◇
בן שנים עשר חדש - יוצא במטה.	[ת"ק]								◆	■		◇
הוא בן שנה ואבריו כבן שנים, הוא בן שנים ואבריו כבן שנה - יוצא במטה.	רבי עקיבא:								◆	■		◇
היוצא במטה - רבים מצהיבין עליו, אינו יוצא במטה - אין רבים מצהיבין עליו.	רבי שמעון בן אלעזר:								■			◇
ניכר לרבים - רבים מתעסקים עמו, אינו ניכר לרבים - אין רבים מתעסקים עמו.	רבי אלעזר בן עזריה:								■			◇
ומה הן בהספד?									^			◇
עניים - בני שלש, עשירים - בני חמש.	רבי מאיר בשם רבי ישמעאל:								!			◇
עניים - בני חמש, עשירים בני שש. ובני זקנים כבני עניים.	רבי יהודה אומר משמו: [רבי ישמעאל]								!			◇
הלכה כרבי יהודה שאמר משום רבי ישמעאל.	רב גידל בר מנשיא אמר רב:								■			◇
יום אחד לפני עצרת ועצרת - הרי כאן ארבעה עשר.	דרש רבי ענני בר ששון אפיתחא דבי נשיאה:											■
שמע רבי אמי ואיקפד.												○
אטו דידיה היא? דרבי אלעזר אמר רבי אושעיא היא	אמר: [רבי אמי]											■
יום אחד לפני עצרת, ועצרת - הרי כאן ארבעה עשר.	דרש רבי יצחק נפחא אקילעא דריש גלותא:											■
שמע רב ששת איקפד												○
אטו דידיה היא? דרבי אלעזר אמר רבי אושעיא היא.	אמר: [רב ששת]											■
מנין לעצרת שיש לה תשלומין כל שבעה - שנאמר (דברים י"ז) בחג המצות ובחג השבועות מה חג המצות יש לה תשלומין כל שבעה - אף חג השבועות יש לה תשלומין כל שבעה.	דאמר רבי אלעזר אמר רבי אושעיא:								■	■		◇
יום אחד לפני ראש השנה, וראש השנה - הרי כאן ארבעה עשר.	אדבריה רב פפא לרב אויא סבא, ודרש:											■
הלכך, יום אחד לפני החג, וחג, ושמיני שלו - הרי כאן עשרים ואחד יום.	רבינא:											■
רבינא אקילע לסורא דפרת												○
אמר מר יום אחד לפני ראש השנה וראש השנה הרי כאן ארבעה עשר?	אמר ליה רב חביבא מסורא דפרת לרבינא:								^			◇
אנא מסתברא כרבן גמליאל הוא דאמינא.	אמר ליה: [רבינא]								!			◇
אין קורעין, ולא חולצין, ואין מברין, אלא קרוביו של מת.												■
ואין מברין אלא על מטה זקופה.												■
ואפילו חכם?												¿
חכם שמת - הכל קרוביו.	והתניא:											¿
הכל קרוביו סלקא דעתך?												¿
אלא: הכל כקרוביו הכל קורעין עליו, והכל חולצין עליו, והכל מברין עליו ברחבה.												¿

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
לא צריכא דלאו חכם הוא.										!	◊	כה.
ואי אדם כשר הוא - חיובי מיחייב למיקרע										¿	◊	כה.
מפני מה בניו ובנותיו של אדם מתים כשהן קטנים - כדי שיבכה ויתאבל על אדם כשר.	דתניא:									¿	■	כה.
יבכה ויתאבל? ערבונא קא שקיל מיניה?										¿	¿	כה.
אלא: מפני שלא בכה והתאבל על אדם כשר. שכל הבוכה ומתאבל על אדם כשר - מוחלין לו על כל עונותיו בשביל כבוד ששעה לן										¿	■	כה.
דלאו אדם כשר הוא.										!	◊	כה.
אי דקאי התם בשעת יציאת נשמה - חיובי מיחייב										¿		כה.
העומד על המת בשעת יציאת נשמה - חייב לקרוע. למה זה דומה - לספר תורה שנשרף, שחייב לקרוע אלעזר:	דתניא: רבי שמעון בן אלעזר:									¿	■	כה.
דלא קאי התם בשעת יציאת נשמה.										!	◊	כה.
כי נח נפשיה דרב ספרא לא קרעו רבנן עליה. אמרי: לא גמרינן מיניה.											○	כה.
מי תניא הרב שמת? חכם שמת תניא. ועוד: כל יומא שמעתתיה בפומין בבי מדרשא.	אמר להו אביי:										■	כה.
סבור: מה דהוה - הוה.										○		כה.
חכם, כל זמן שעוסקין בהספד - חייבין לקרוע.	אמר להו אביי: תנינא:										■	כה.
סבור למיקרע לאלתר.										○		כה.
חכם כבודו בהספדו.	אמר להו אביי: תניא:										■	כה.
כי נח נפשיה דרב הונא, סבור לאותובי ספר תורה אפורייה.											○	כה.
מילתא דבחייה לא סבירא ליה, השתא ליקום (ליה) ליעבד ליה?	אמר להו רב חסדא:										■	כה.
אנא חזיתיה לרב הונא דבעי למיתב אפורייה, והוה מנח ספר תורה עליה. וכף כדא אארעא ואותיב ספר תורה עילויה.	דאמר רב תחליפא:										■	כה.
אסור לישב על גבי מטה שספר תורה מונח עליה.	אלמא קסבר: [רב הונא]										■	כה.
לא הוה נפיק פוריא מבבא, סבור לשלשולי דרך גגין											○	כה.
חכם כבודו דרך פתח.	אמר להו רב חסדא: הא גמרינא מיניה: [רב הונא]										■	כה.
סבור לאשנויי מפוריא לפוריא.										○		כה.
חכם, כבודו במטה ראשונה.	אמר להו רב חסדא, הכי גמרינא מיניה: [רב הונא]										■	כה.
מנין לחכם שכבודו במטה ראשונה - שנאמר (שמואל ב' ו') וירכבו את ארון האלהים אל עגלה חדשה.	דאמר רב יהודה אמר רב:										■	כה.
פרוס בבא, ואפקוה.										○		כה.
ראוי היה רבינו שתשרה עליו שכניה, אלא שבבל גרמה ליה.	פתח עליה רבי אבא:										○	כה.
(יחזקאל א') היה היה דבר ה' אל יחזקאל בן בוזי הכהן בארץ כשדים	מתיב רב נחמן בר חסדא, ואמרי לה רב חנן בר חסדא:										¿	כה.
טפח ליה אבוה בסנדליה. אמר ליה: לאו אמניא לך לא תיטרוד עלמא? מאי היה - שהיה כבר.	[חסדא/רב חסדא]										!	כה.
כי אסקוה להתם אמרו ליה לרבי אמי ולרבי אסי: רב הונא אתי.											○	כה.
כי הוינן התם לא הוה לן לדלווי רישין מיניה, השתא אתינן הכא אתא בתרין?	אמרו: [רבי אמי ורבי אסי]										■	כה.
ארונו בא.	אמרו להו:										○	כה.
רבי אמי ורבי אסי נפוק, רבי אילא ורבי חנינא לא נפוק.											○	כה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	איכא דאמרי:											◊
רבי אילא נפק, רבי חנינא לא נפק.												◊
דנפק מאי טעמיה.												◊
ארון העובר ממקום למקום - עומדים עליו בשורה, ואומרים עליו ברכת אבליים ותחנומי אבליים.	דתניא:											◊
דלא נפק מאי טעמא												◊
ארון העובר ממקום למקום - אין עומדין עליו בשורה, ואין אומרים עליו ברכת אבליים ותחנומי אבליים.	דתניא:											◊
קשיין אהוד?	?											◊
לא קשיא, כאן - ששלדו קיימת, כאן - בשאין שלדו קיימת	!											◊
ורב הונא שלדו קיימת הוה. דלא נפק	?											◊
לא סיימוה קמיה.	!											◊
היכא נינחיה? רב הונא ריבץ תורה בישראל ורבי חיאי ריבץ תורה בישראל הוה.	אמרי:											◊
מאן מעייל ליה?												◊
אנא מעיילנא ליה, דאוקמתיה לתלמודאי כי הוינא בר תמני סרי שנין ולא חזי לי קרי, ומשמע ליה קמיה וידעי בעובדיה. דיומא חד אתהפיכא ליה רצועה דתפילין, ויחיב עלה ארבעין תעניתא.	אמר להו רב חגא:											◊
עייליה, הוה גני יהודה מימיניה דאבוה, וחזקיה משמאליה. אמר ליה יהודה לחזקיה: קום מדוכתיך, דלאו אורח ארעא דקאים רב הונא.												◊
בהדי דקאים - קם בהדיה עמודא דנורא, חזיה רב חגא, איבעית. זקפיה לארונים נפק, אתא. והאי דלא איענש ענש - משום דזקפיה לארונים דרב הונא.												◊
כי נח נפשיה דרב חסדא סבור לאותובי ספר תורה אפורייה												◊
מילתא דלרביה לא סבירא ליה, אנן ניקום נעביד ליה?	אמר להו רבי יצחק:											◊
סבור דלא למישלל קרעיהו.												◊
חכם, כיון שהחזירו פניהם מאחורי המטה - שוללין.	אמר להו רבי יצחק בר אמר:											◊
כי נח נפשיה דרבה בר הונא ורב המנונא אסקינהו להתם, כי מטו אגישרא קמו גמלי.												◊
אמר להו ההוא טייעא: מאי האי? אמרו ליה: רבנן דקא עבדי יקרא אהודי. מר אמר: מר ניעול ברישא, ומר אמר: מר ניעול ברישא.												◊
אמר: דינא הוא דרבה בר הונא ליעול ברישא.												◊
חליף גמליה דרבה בר הונא, נתור ככיה ושניה דההוא טייעא.												◊
גזע ישישים עלה מבבל ועמו ספר מלחמות. קאת וקפוד הוכפלן, לראות בשוד ושבר הבא משנער. קצף על עולמו וחמס ממנו נפשות, ושמה בהם ככלה חדשה. רוכב ערבות שש ושמה בבא אליו נפש נקי וצדיק.	פתח עליה ההוא ינוקא:											◊
תמרים הניעו ראש על צדיק כתמר, נשים לילות כימים על משים לילות כימים.	כי נח נפשיה דרבינא פתח עליה ההוא ספדנא:											◊
ההוא יומא מאי אמרת?	אמר ליה רב אשי לבר קיפוק:											◊
אמינא: אם בארזים נפלה שלהבת - מה יעשו איזובי קיר, לותין בחכה הועלה - מה יעשו דגי רקק, בנחל שוטף נפלה חכה - מה יעשו מי גבים.	אמר ליה: [בר קיפוק]											◊
חס ושלום דחכה ושלחבת בצדיקי אמינא.	אמר ליה בר אבין:											◊
ומאי אמרת?												◊
אמינא: בכו לאבליים ולא לאבידה, שהיא למנוחה ואנו לאנחה.	[בר אבין]											◊
חלש דעתיה עלייהו, ואתהפוך כרעיהו. ההוא יומא לא אתו לאספדיה.												◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא	והיינו דאמר רב אשי:											◊	כה:
	לא בר קיפוק חליין, ולא בר אבין חליין.												כה:
	רבא, כי הוה אתא לדגלת אמר ליה לבר אבין: קום אימא מילתא.											○	כה:
	באו רוב שלישיית במים, זכור ורחם. תעינו מאחריך כאשה מבעלה, אל תזניחנו כאות מי מרה.											■	כה:
	(חנני יוחנן זירא אבא יעקב יוסי שמואל חייא מנחם - סימן).												כה:
	רבי חנני חתניה דבי נשיאה הוה, לא קא הוה ליה בני, בעא רחמי והוה ליה. ההוא יומא דהוה ליה - נח נפשיה.											○	כה:
	פתח עליה ההוא ספדנא:											○	כה:
	אסיקו ליה חנן על שמיא.											○	כה:
	כי נח נפשיה דרבי יוחנן											○	כה:
	קשה היום לישראל כיום בא השמש בצהרים, דכתיב (עמוס ח') והיה ביום ההוא והבאתי השמש בצהרים.											■	כה:
	פתח עליה רבי יצחק בן אלעזר:												כה:
	ואמר רבי יוחנן:											■	כה:
	זה יומו של יאשיהו.												כה:
	כי נח נפשיה דרבי יוחנן יתיב רבי אמי שבעה ושלישים.											○	כה:
	רבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא:											■	כה:
	רבי אמי דעבד לגרמיה הוא דעבד.												כה:
	דהכי אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											■	כה:
	אפילו רבו שלימדו חכמה - אינו יושב עליו אלא יום אחד.												כה:
	כי נח נפשיה דרבי זירא											○	כה:
	פתח עליה ההוא ספדנא:											■	כה:
	ארץ שנער הרה וילדה, ארץ צבי גידלה שעשוועיה. אוי נא לה אמרה רקת, כי - אבדה כלי חמדתה.												כה:
	כי נח נפשיה דרבי אבהו אחיתו עמודי דקסרי מיא.											○	כה:
	דרבי יוסי - שפעו מרזבי דציפורי דמא											○	כה:
	דרבי יעקב - אתחמיאו כוכבי ביממא.											○	כה:
	דרבי אסי - איעקרו כל אילניא											○	כה:
	דרבי חייא - נחיתו כיפי דנורא מרקיעא,											○	כה:
	דרבי מנחם ברבי סימאי - אישתעו צלמנייא והוה למחלצייא											○	כה:
	דרבי תנחום בר חייא - איתקצצו כל אנדרטיא											○	כה:
	דרבי אלישיב - איחתרו שבעין מחתרתא בנהרדעא											○	כה:
	דרב המנונא - נחיתו כיפי דברדא מרקיעא											○	כה:
	דרבה ורב יוסף - נשוק כיפי דפרת אהדדי											○	כה:
	דאביי ורביא - נשוק כיפי דדגלת אהדדי											○	כה:
	כי נח נפשיה דרבי משרשיא טעון דיקלי שיצי.											○	כה:
	תנו רבנן:											■	כו.
	ואלו קרעין שאין מתאחין: הקורע על אביו, ועל אמו, ועל רבו שלימדו תורה, ועל נשיא, ועל אב בית דין, ועל שמועות הרעות, ועל ברכת השם, ועל ספר תורה שנשרף, ועל ערי יהודה, ועל המקדש, ועל ירושלים.												כה:
	וקורע על מקדש ומוסיף על ירושלים.											■	כו.
	אביו ואמו ורבו שלימדו תורה מנלן?											^	כו.
	דכתיב (מלכים ב' ב) ואלישע ראה והוא מצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיו. אבי אבי - זה אביו ואמו, רכב ישראל ופרשיו - זה רבו שלימדו תורה.											!	כו.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי משמע?									^			
רבי רבי, דטב להון לישראל בצלותיה מרתיכין ופרשין.	כדמתרגם רב יוסף:								!			
ולא מתאחין מנלן?									^			◊
דכתיב (מלכים ב' ב') ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים. ממשמע שנאמר ויקרעם איני יודע שלשנים? אלא, מלמד שקרועים ועומדים לשנים לעולם.									!			◊
אליהו חי הוא	ריש לקיש לרבי יוחנן:								⚡			
כיון דכתיב (מלכים ב' ב') ולא ראהו עוד - לגבי דידיה כמת דמי.	אמר ליה: [רבי יוחנן]								!			
נשיא ואב בית דין ושמועות הרעות מנלן?									^			◊
דכתיב (שמואל ב' א') ויחזק דוד בבגדיו ויקרעם וגם כל האנשים אשר אתו ויספדו ויבכו ויצמו עד הערב על שאול ועל יהונתן בנו ועל עם ה' ועל בית ישראל כי נפלו בחרב. שאול - זה נשיא, יהונתן - זה אב בית דין, על עם ה' ועל בית ישראל - אלו שמועות הרעות.									!			◊
ואימא עד דהוו כולהן	רב בר שבה לרב כהנא:								⚡			
על על הפסיק הענין.	אמר ליה: [רב כהנא]								!			◊
ומי קרעינן אשמועות הרעות?									⚡			
קטל שבור מלכא תריסר אלפי יהודאי במזיגת קסרי, ולא קרע.	והא אמרו ליה לשמואל:								⊙ ⚡			
לא אמרו אלא ברוב צבור. וכמעשה שהיה.									!			
ומי קטל שבור מלכא יהודאי? והא אמר ליה שבור מלכא לשמואל' תיתי לי, דלא קטלי יהודי מעולם									⚡			
התם אינהו גרמי לנפשיהו.									!			
לקל יתירי דמזיגת קסרי פקע שורא דלודקיא.	דאמר רבי אמי:								!			
על ברכת השם מנלן?									^			◊
דכתיב (מלכים ב' י"ח) ויבא אליקים בן חלקיה אשר על הבית ושבנא הספר ויואח בן אסף המזכיר אל חזקיהו קרועי בגדים.									!			◊
אחד השומע ואחד השומע מפי השומע חייב לקרוע. והעדים אינן חייבין לקרוע, שכבר קרעו בשעה ששמעו.	תנו רבנן:								■			◊
בשעה ששמעו מאי הוי? הא קא שמעי השתא									⚡			
לא סלקא דעתך, דכתיב (מלכים ב' י"ט) ויהי כשמע המלך חזקיהו ויקרע את בגדיו - המלך קרע, והם לא קרעו.									!			
ולא מתאחין מנלן?									^			◊
אתיא קריעה קריעה.									!			◊
ספר תורה שנשרף מנלן?									^			◊
דכתיב (ירמיהו ל"ו) ויהי כקראו יהודי שלש דלתות וארבעה יקרעה בתער הספר והשלך אל האש אשר אל האח וגו'.									!			◊
מאי שלש דלתות וארבעה?									^			
אמרו ליה ליהויקים: כתב ירמיה ספר קינות. - אמר להו: מה כתיב ביה? - (איכה א') איכה ישבה בדד. - אמר להו: אנה מלכא. - אמרו ליה: (איכה א') בכו תבכה בלילה. - אנה מלכא. - (איכה א') גלתה יהודה מעני - אנה מלכא. (איכה א') דרכי ציון אבלות. - אנה מלכא. (איכה א') היו צריה לראש. - אמר להו: מאן אמרה? - (איכה א') כי ה' הוגה על רב פשעיה. מיד קדר כל אוכרות שבה ושרפן באש.									!			◊
והיינו דכתיב (ירמיהו ל"ו) ולא פחדו ולא קרעו את בגדיהם, מכלל דבעו למיקרע.									■			◊
אימר משום שמועות הרעות	רב פפא לאביי:								⚡			

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	אמר ליה: [אבי]											כ.ו.
שמועות רעות בהדיא שעתא מי הוו?	רבי חלבו אמר רב הונא:											כ.ו.
הרואה ספר תורה שנקרע חייב לקרוע שתי קריעות: אחד על הגויל ואחד על הכתב. שנאמר: (ירמיהו ל"ו) אחרי שרף המלך את המגלה ואת הדברים.	רבי אבא ורב הונא בר חייה הוו יתבי. קם רבי אבא, בעא לאפנויי, שקליה לטוטפתיה אחתיה אבי סדיא. אתאי בת נעמיתא בעא למיבלעיה											כ.ו.
השתא איחייבין לי שתי קריעות	אמר: [רבי אבא]											כ.ו.
מנא לך הא? והא בדידי הוה עובדא, ואתאי לקמיה דרב מתנה ולא הוה בידיה, אתאי לקמיה דרב יהודה	אמר ליה: [רב הונא]											כ.ו.
לא אמרו אלא בזרוע, וכמעשה שהיה.	ואמר לי: [רב יהודה] הכי אמר שמואל:											כ.ו.
ערי יהודה מנלן?												כ.ו.
דכתיב (ירמיהו מ"א) ויבאו אנשים משכם משלו ומשמרון שמונים איש מגלחי זקן וקרעי בגדים ומתגודדים ומנחה ולבונה בידם להביא בית ה' וגו'.												כ.ו.
הרואה ערי יהודה בחורבנא - אומר: (ישעיהו ס"ד) ערי קדשך היו מדבר, וקורע. ירושלים בחורבנה - אומר: (ישעיהו ס"ד) ציון מדבר היתה ירושלים שממה, וקורע. בית המקדש בחורבנא - אומר (ישעיהו ס"ד) בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבתינו היה לשרפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה, וקורע.	רבי חלבו אמר עולא ביראה אמר רבי אלעזר:											כ.ו.
קורע על מקדש ומוסיף על ירושלים.												כ.ו.
אחד השומע ואחד הרואה, כיון שהגיע לצופים - קורע, וקורע על מקדש בפני עצמו ועל ירושלים בפני עצמה	ורמינהו:											כ.ו.
לא קשיא: הא - דפגע במקדש ברישא, הא - דפגע בירושלים ברישא.												כ.ו.
וכולן רשאין לשוללן, ולמוללן, וללוקטן ולעשותן כמין סולמות, אבל לא לאחותן.	תנו רבנן:											כ.ו.
ובאיחוי אלכסנדרי.	רב חסדא:											כ.ו.
הקורע מתוך השלל מתוך המלל, מתוך הלקט, מתוך הסולמות - לא יצא. מתוך האיחוי - יצא.	תנו רבנן:											כ.ו.
ובאיחוי אלכסנדרי.	רב חסדא:											כ.ו.
רשאי להופכו למטה ולאחותו.	תנו רבנן: [ת"ק]											כ.ו.
אוסר לאחותו.	רבי שמעון בן אלעזר:											כ.ו.
וכשם שהמוכר אסור לאחותו - כך הלוקח אסור לאחותו. ולפיכך מוכר צריך להודיעו ללוקח.												כ.ו.
תחילת קריעה טפה, ותוספת שלש אצבעות, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]											כ.ו.
תחילת קריעה שלש אצבעות, ותוספת כל שהו.	רבי יהודה:											כ.ו.
הלכה כרבי מאיר בקריעה, והלכה כרבי יהודה בתוספת.	עולא:											כ.ו.
תחילת קריעה טפה ותוספת כל שהו.	תניא נמי הכי, רבי יוסי:											כ.ו.
אמרו לו מת אביו, וקרע, מת בנו, והוסיף, תחתון מתאחה, עליון אינו מתאחה. מת בנו וקרע, מת אביו והוסיף, עליון מתאחה, תחתון אינו מתאחה. מת אביו, מת אמו, מת אחיו, מתה אחותו, קורע קרע אחד לכולן.	תנו רבנן: [ת"ק]											כ.ו.
על כולן קרע אחד, על אביו ואמו קרע אחד, לפי שאין מוסיפין על קרע אביו ואמו.	רבי יהודה בן בתירה:											כ.ו.
מאי טעמא?												כ.ו.
לפי שאינן בתוספת.	רב נחמן בר יצחק:											כ.ו.
הלכה כרבי יהודה בן בתירה.	שמואל:											כ.ו.
ומי אמר שמואל הכי?												כ.ו.
הלכה כדברי המיקל באבל	והאמר שמואל:											כ.ו.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אבילות לחוד, קריעה לחוד.											!	◊	כו:	
עד היכן קורע?												^	כו:	
עד טיבורו											!	◊	כו:	
עד לבו.	יש אומרים:										!	◊	כו:	
אף על פי שאין ראיה לדבר - זכר לדבר, שנאמר (יואל ב') וקרעו לבככם ואל בגדיכם.											■		כו:	
הגיע לטיבורו, מרחיק שלש אצבעות וקורע. נתמלא מלפניו - מחזירו לאחוריו. נתמלא מלמעלה - הופכו מלמטה. והקורע מלמטה ומן הצדדין לא יצא. אלא שכהן גדול פורם מלמטה.											■	◊	כו:	
פליגו בה רב מתנה ומר עוקבא, ותרוייהו משמיה דאבוה דשמואל ולוי'												■	◊	כו:
כל שבעה קורע, לאחר שבעה מוסיף.	חד: [רב מתנה/מר עוקבא]										◆	■	◊	כו:
כל שלשים קורע, לאחר שלשים מוסיף.	חד: [רב מתנה/מר עוקבא]										◆	■	◊	כו:
מאן דאמר כל שבעה קורע, אמאי, דלא ניתן לשוללו	מתקיף לה רבי זירא:										⚡		◊	כו:
האשה שוללתו לאלתר	אלא הא דאמר מר:										⚡	■	◊	כו:
הכי נמי?											⚡		כו:	
התם משום כבוד אשה הוא.											!		◊	כו:
מאן דאמר כל שלשים קורע, אמאי, דלא ניתן לאחותו.											⚡		◊	כו:
אלא לאביו ולאמו, דלא ניתן לאחותו לעולם, הכי נמי?											⚡		◊	כו:
התם משום כבוד אביו ואמו הוא.											!		◊	כו:
היוצא בבגד קרוע לפני המת הרי זה גוול את המתים ואת החיים.	תנו רבנן:											■	◊	כו:
האומר לחבירו: השאילני חלוקך ואלך ואבקר את אבא שהוא חולה, והלך ומצאו שמת - קורע, ומאחו. וכשיבא לביתו מחזיר לו חלוקו ונותן לו דמי קרעו. ואם לא הודיעו - הרי זה לא יגע בו.	רבן שמעון בן גמליאל:											■	◊	כו:
חולה שמת לו מת - אין מודיעין אותו שמת, שמא תטרף דעתו עליו. ואין מקרעין בפניו, ומשתקין את הנשים מפניו.	תנו רבנן:											■	◊	כו:
ומקרעין לקטן מפני עגמת נפש.												■	◊	כו:
וקורעין על חמיו ועל חמותו מפני כבוד אשתו.												■	◊	כו:
אבל לא יניח תינוק בתוך חיקו מפני שמביאו לידי שחוק, ונמצא מתגנה על הבריות.	ואמר רב פפא: תנא באבל רבתי:											■	◊	כו:
ואין מברין אלא על מטות זקופות.												■	<	כו:
ההולך לבית האבל, אם היה לבו גס בו - יברוהו על מטות כפויות, ואם לאו - יברוהו על מטות זקופות.	תנו רבנן:											■		כו:
רבא איתרע ביה מילתא. על לגביה אבא בר מרתא, דהוא אבא בר מניומי. רבא - זקיף, אבא בר מרתא - כפי.												○		כו:
כמה לית ביה דעתא להאי צורבא מרבנן.	אמר: [רבא]											■		כו:
ההולך ממקום למקום, אם יכול למעט בעסקו - ימעט, ואם לאו - יגלגל עמהן.	תנו רבנן:											■	◊	כו: